

ROZPORZĄDZENIE PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 14 stycznia 1977 r.

w sprawie gospodarowania kamieniami szlachetnymi i ozdobnymi.

Na podstawie art. 3 ust. 1 i 2 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301, z 1956 r. Nr 54, poz. 244 i z 1971 r. Nr 12, poz. 115) oraz § 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 listopada 1956 r. w sprawie określenia organów administracji państwowej, na które przechodzą niektóre uprawnienia Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Jej Przewodniczącego (Dz. U. z 1956 r. Nr 58, poz. 270, z 1957 r. Nr 49, poz. 238 i Nr 50, poz. 245 oraz z 1958 r. Nr 22, poz. 94) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rozporządzenie określa zasady gospodarowania krajowymi zasobami naturalnych kamieni szlachetnych i ozdobnych, które mogą być wykorzystane do wytwarzania wyrobów jubilerskich, pamiątkarskich oraz galanterii artystycznej, i wyrobami wykonanymi w całości lub w części z tych kamieni.

2. Kamieniami szlachetnymi i ozdobnymi w rozumieniu rozporządzenia są następujące minerały i skały:

- 1) minerały — fluoryt, gągąt, gips (odmiany: alabaster, selenit), granat (odmiany: almandyn, demantoid, grosular, pirop, uwarowit), kwarc (odmiany: ametyst, awanturyn, agat, chalcedon, chryzopraz, cytryn, jaspis, karneol, kryształ górski, kwarc zadymiony, morion, opal, praz), malachit, nefryt, serpentyn (odmiana serpolit), skaleń (odmiany: amazonit, kamień księżycowy, kamień słoneczny, labrador), topaz, turkus i turmalin,
- 2) skały — drewno skrzemieniałe, lityt, marmur dolnośląski, migmatyt, pegmatyt, serpentynit, skarn oraz wapień krystaliczny

— zwane dalej „kamieniami”.

§ 2. 1. Gospodarowanie kamieniami obejmuje ich pozyskiwanie, skup, obróbkę, przerób i zbył.

2. Pozyskiwanie kamieni, z wyjątkiem zbieractwa, odbywa się zgodnie z odpowiednimi przepisami o eksploatacji złóż kopalni.

3. Osoby fizyczne mogą pozyskiwać kamienie zarówno do celów zarobkowych, jak i niezarobkowych, tylko w formie zbieractwa.

§ 3. Prezes Centralnego Urzędu Geologii:

- 1) określa obszary i miejsca występowania kamieni, prowadzi rejestr tych obszarów i miejsc, a także ustala wartość gospodarczą kamieni,
- 2) przeprowadza w porozumieniu z właściwymi ministrami i terenowymi organami administracji państwowej stopnia wojewódzkiego okresowe analizy racjonalnego wykorzystania kamieni,
- 3) może ustalić obszary, na których pozyskiwanie kamieni prowadzi tylko przedsiębiorstwa państwowe.

§ 4. 1. Właściwi ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) wyznaczają po porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Geologii przedsiębiorstwa państwowe

obowiązane do wydobywania kamieni, chyba że taki obowiązek został już zgodnie z art. 27 dekretu z dnia 6 maja 1953 r. — Prawo górnicze (Dz. U. z 1961 r. Nr 23, poz. 113) nałożony na przedsiębiorstwo przez okręgowy urząd górniczy.

2. O wyznaczeniu przedsiębiorstwa, o którym mowa w ust. 1, właściwy minister (kierownik urzędu centralnego) zawiadamia:

- 1) Ministerstwo Hutnictwa,
- 2) właściwy terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego, jeżeli przedsiębiorstwo eksploatuje złożę kopaliny, której wydobywanie nie podlega prawu górniczemu,
- 3) właściwy terenowy okręgowy urząd górniczy, jeżeli przedsiębiorstwo eksploatuje złożę kopaliny, której wydobywanie podlega prawu górniczemu.

3. Właściwy terenowy organ administracji państwowej stopnia wojewódzkiego oraz okręgowy urząd górniczy nakazują uzupełnić plan racjonalnej gospodarki złożem albo odpowiednio plan ruchu, jeżeli w planie nie uwzględniono obowiązku wydobywania kamieni mimo ich występowania w złożu.

4. Ministrowie (kierownicy urzędów centralnych) nadzorujący przedsiębiorstwa wyznaczone do wydobywania kamieni zastosują w tych przedsiębiorstwach w ramach obowiązujących zasad placowych odpowiedni system materialnych zachęt w celu zapewnienia efektywności pozyskiwania kamieni.

§ 5. Przedsiębiorstwa państwowe nie wymienione w § 4 ust. 1 oraz inne jednostki gospodarki uspołecznionej mogą pozyskiwać kamienie po dokonaniu zgłoszenia właściwemu terenowemu organowi administracji państwowej stopnia wojewódzkiego i uzyskaniu potwierdzenia tego zgłoszenia.

§ 6. 1. Jednostki gospodarki uspołecznionej, o których mowa w § 4 ust. 1 i § 5, są obowiązane zbywać pozyskane kamienie jednostkom skupu wyznaczonym przez Ministra Hutnictwa w porozumieniu z Prezesem Centralnego Urzędu Geologii i właściwymi ministrami, zwanym dalej „jednostkami skupu”.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do osób fizycznych, które pozyskują kamienie do celów zarobkowych.

3. Skup kamieni od osób fizycznych odbywa się bez stwierdzania tożsamości tych osób.

§ 7. 1. Ministerstwo Hutnictwa sporządza bilans skupionych kamieni.

2. Jednostki skupu są obowiązane informować raz na kwartał Ministerstwo Hutnictwa o ilości skupionych kamieni z podaniem ich rodzajów.

§ 8. Jednostki skupu zbywają kamienie zgodnie z wytycznymi Ministra Hutnictwa.

§ 9. 1. Obróbka i przerób kamieni mogą być dokonywane przez jednostki gospodarki uspołecznionej i rzemieślników oraz przez plastyków będących członkami związków twórczych bądź mających uprawnienie do wykonywania zawodu artysty plastyka.

2. Jednostki i osoby wymienione w ust. 1 są obowiązane prowadzić ewidencję nabycia kamieni z podaniem jego źródła, ewidencję zużycia kamieni oraz ich zbytu.

§ 10. Minister Hutnictwa w porozumieniu z Ministrem Handlu Wewnętrznego i Usług zapewni podjęcie przez właściwe jednostki organizacyjne współpracy i koordynacji działalności w zakresie obróbki i przerobu kamieni przeznaczonych do wytwarzania wyrobów jubilerskich, pamiątkarskich i galanterii artystycznej, jak również w za-

kresie zbytu wyrobów wykonanych w całości lub w części z tych kamieni, oraz wyznaczy jednostkę wiodącą.

§ 11. Jednostki gospodarki uspołecznionej, rzemieślnicy oraz plastycy, o których mowa w § 9, zbywają wyroby wykonane w całości lub w części z kamieni jednostkom gospodarki uspołecznionej i nie uspołecznionej, prowadząc działalność handlową w trybie obowiązujących przepisów.

§ 12. Traci moc rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 listopada 1975 r. w sprawie gospodarowania kamieniami szlachetnymi i ozdobnymi (Dz. U. Nr 37, poz. 200).

§ 13. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

23

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 31 stycznia 1977 r.

w sprawie opłaty skarbowej z tytułu wykonywania rzemiosła.

Na podstawie art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. Nr 45, poz. 226) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rzemieślnicy wykonujący działalność wyłącznie na podstawie potwierdzenia zgłoszenia wykonywania rzemiosła, zwanego dalej „potwierdzeniem zgłoszenia”, w rodzajach rzemiosł określonych w tabeli stanowiącej załącznik do rozporządzenia, zwanej dalej „tabelą”, opłacają od przychodów z tej działalności opłatę skarbową zamiast podatków obrotowego i dochodowego, jeżeli:

- 1) zatrudniają najwyżej jednego pracownika,
- 2) nie korzystają z usług osób nie zatrudnionych przez siebie, chyba że chodzi o usługi specjalistyczne innych zakładów rzemieślniczych lub przedsiębiorstw, których rzemieślnik nie może wykonać we własnym zakresie,
- 3) nie wykonują sami ani ich małżonkowie działalności podlegającej podatkowi obrotowemu; nie wyłącza jednak prawa do opłaty skarbowej wykonywanie przez małżonka we własnym imieniu działalności opodatkowanej w formie karty podatkowej lub ryczałtu umownego oraz wykonywanie przez rzemieślnika lub jego małżonka działalności opodatkowanej w innych formach zryczałtowanych — jeżeli przepisy dotyczące tych form opodatkowania zezwalają na wykonywanie innej działalności podlegającej podatkowi obrotowemu.

2. Przy ocenie prawa do opłaty skarbowej nie uważa się za pracowników:

- 1) członków rodziny pozostających we wspólnym gospodarstwie domowym,
- 2) osób zatrudnionych w celu nauki zawodu lub przyuczenia do wykonywania określonej pracy, zgodnie z odrębnymi przepisami,
- 3) emerytów lub rencistów — nie więcej niż dwóch,
- 4) innych osób, nie więcej niż dwóch, zatrudnionych okresowo, łącznie do dwóch miesięcy w ciągu roku

podatkowego za zezwoleniem organu, który wydał potwierdzenie zgłoszenia, przy wykonywaniu rzemiosł: mechanika pojazdowa, blacharstwo pojazdowe, lakiernictwo pojazdowe, mycie oraz smarowanie samochodów i motocykli oraz inne drobne usługi nie związane z ich naprawą, blacharstwo budowlane, murarstwo, ciesielstwo, dekarstwo, instalatorstwo sanitarne i ogrzewania, malarstwo i tapeciarstwo oraz zduństwo.

§ 2. Wymiaru i poboru opłaty skarbowej dokonuje terenowy organ administracji państwowej stopnia podstawowego, właściwy do wydania potwierdzenia zgłoszenia, zwany dalej „właściwym organem”.

§ 3. 1. Opłatę skarbową ustala się bezterminowo według stawek rocznych określonych w tabeli.

2. Jeżeli rzemieślnik wykonuje różne rodzaje rzemiosł, dla których przewidziane są różne wysokości stawek opłaty, stawkę ustala się w wysokości właściwej dla tego rodzaju rzemiosła, dla którego przewidziana jest najwyższa stawka.

3. Liczbę mieszkańców i rodzaj miejscowości określonych w tabeli przyjmuje się według stanu w dniu 1 stycznia roku podatkowego.

4. Za miejscowość, w której wykonywane jest rzemiosło, uważa się miejscowość wymienioną w potwierdzeniu zgłoszenia jako siedziba zakładu rzemieślniczego. Jeżeli jednak rzemieślnik wykonuje działalność nie wymagającą zorganizowanego zakładu i przeważającą część obrotu osiąga ze świadczeń wykonywanych w miejscowości, dla której ustalone są wyższe lub niższe stawki opłaty skarbowej, stawkę ustala się w wysokości właściwej dla tej miejscowości.

§ 4. Jeżeli zmiana stawki opłaty skarbowej miałyby nastąpić tylko wskutek wzrostu liczby mieszkańców danej miejscowości albo zmiany charakteru miejscowości, stawka nie ulega zmianie do końca roku podatkowego. W następnych dwóch latach podatkowych opłatę skarbową